

Просячето.

Снѣгътъ непрѣстанно си вали. Небето тихо сипъ хубави бѣли цвѣта. Цѣлата природа има нѣкакъвъ ледно красивъ изгледъ. По широкиятъ селски пътъ върви нѣкакво същество, обвито въ зимни дрѣхы, та на пръвъ погледъ не се познава мъжъ ли е или жена. Това бѣше новата селска учителка. Лицето ѝ бѣше тъй блѣдо, че даже се сливаше съ снѣгътъ, който дебело я бѣ покрилъ. Съ прѣмръжени отъ умора очи тя едва пристѣпаше изъ дълбокия снѣгъ. А като че ли снѣгътъ всѣка минута почваше по-силно да вали. Ето тя се хлъзна и падна. Малката ѝ шапчица падна настрана и двѣ хубави плитки черни коси се пръснаха по снѣга. Небето отрони най-хубавия си снѣженъ цвѣтецъ . . .

Когато слѣдъ нѣколко часа тя отново отвори очи, нищо неможеше да разбере. Най-първо тя зърна двѣ хубави засмѣни очи, червени пълни бузички и руси къдри, които мило падаха на високо дѣтско чело. Нѣкой я галѣше, мило ѝ говорѣше, но тя още не можеше да разбере какво е станало съ нея. Но когато се напълно тя свѣсти, разбра, че едно просяче я бѣ намѣрило вдървена отъ студъ и принесло въ тѣхната колиба край пътя. Радостно я гледаха дѣтските очички и тя разбра, че тѣмъ дължи живота си . . .

Зимата се мина. Настѣпи хубавата пролѣтъ. Въздухътъ се изпълни съ трепетъ за новъ животъ. Всичко се обнови, всичко се радва.

Въ широкиятъ училищенъ дворъ дѣцата весело играеха и чакаха да удари звънецътъ, та по-скоро да научатъ пѣсничката за пролѣтъта, която тѣхната любима учителка съ черните очи имъ бѣ обѣщала.